

- artikel 5, lid 1, van verordening nr. 1954/2003 van de Raad nietig verklaren voorzover daarbij het verbod van toegang voor Spaanse vaartuigen tot de wateren van de Azoren voor het vissen op tonijn of tonijnachtigen niet wordt gehandhaafd;
- de zaak terugwijzen naar het Gerecht van eerste aanleg indien het Hof van Justitie van oordeel is dat de zaak niet in staat van wijzen is; en
- de Raad van de Europese Unie verwijzen in de kosten die de Região autónoma dos Açores zijn opgekomen in de procedures voor het Gerecht en in hogere voorziening.

Middelen en voornaamste argumenten

Rekwirante voert zeven middelen aan tot staving van haar hogere voorziening tegen bovengenoemd arrest van het Gerecht van eerste aanleg.

In de eerste plaats heeft het Gerecht van eerste aanleg blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de bescherming die rekwirante krachtens artikel 299, lid 2, EG wordt verleend, niet volstaat om aan te tonen dat rekwirante individueel wordt geraakt door de bestreden bepalingen.

In de tweede plaats heeft het Gerecht van eerste aanleg ten onrechte geconcludeerd dat enkel lidstaten, en niet regionale autoriteiten, het recht hebben om het algemeen belang van hun grondgebied te verdedigen.

In de derde plaats heeft het Gerecht van eerste aanleg blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door milieuoverwegingen niet te onderscheiden van economische overwegingen.

In de vierde plaats heeft het Gerecht van eerste aanleg blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de bestreden bepalingen geen schadelijke gevolgen hebben voor de visbestanden en het mariene milieu in de Azoren, en dus voor het overleven van de visserijsector in de streek.

In de vijfde plaats heeft het Gerecht van eerste aanleg blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de gevolgen van de bestreden bepalingen voor de wetgevende en uitvoerende macht van rekwirante niet ertoe leiden dat rekwirante individueel werd geraakt door de bepalingen.

In de zesde plaats heeft het Gerecht van eerste aanleg blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door te oordelen dat de vordering van rekwirante niet ontvankelijk was op grond van het ontbreken van andere doeltreffende beroepsmogelijkheden voor rekwirante.

In de zevende plaats heeft het Gerecht van eerste aanleg blijk gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door geen rekening te houden met de factoren waarop rekwirante zich heeft gebaseerd, zowel samen als afzonderlijk.

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 1954/2003 van de Raad van 4 november 2003 betreffende het beheer van de visserijinspanning voor bepaalde vangstgebieden en visbestanden van de Gemeenschap, tot wijziging van verordening (EEG) nr. 2847/93 en tot intrekking van de verordeningen (EG) nr. 685/95 en (EG) nr. 2027/95 (PB L 289, blz. 1).

⁽²⁾ Verordening (EG) nr. 2347/2002 van de Raad van 16 december 2002 tot vaststelling van bijzondere voorwaarden voor de toegang tot diepzeebestanden en bij de visserij daarop in acht te nemen voorschriften (PB L 351, blz. 6).

⁽³⁾ Verordening (EG) nr. 685/95 van de Raad van 27 maart 1995 betreffende het beheer van de visserijinspanningen voor bepaalde vangstgebieden en visbestanden van de Gemeenschap (PB L 71, blz. 5).

⁽⁴⁾ Verordening (EG) nr. 2027/95 van de Raad van 15 juni 1995 tot invoering van een regeling voor het beheer van de visserijinspanning voor bepaalde vangstgebieden en visbestanden van de Gemeenschap (PB L 199, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Conseil d'État (Frankrijk) op 9 oktober 2008 — Société Solgar Vitamin's France, Valorimer SARL, Christian Fenioux, L'Arbre de Vie SARL, Société Source Claire, Nord Plantes EURL, Société RCS Distribution, Société Ponroy Santé — Intervenient: Syndicat de la Diététique et des Compléments Alimentaires/Minister van Economische Zaken, Financien en Werkgelegenheid, Minister van Volksgezondheid, Jeugd- en Sportzaken, Minister van Landbouw en Visserij

(Zaak C-446/08)

(2008/C 327/27)

Procestaal: Frans

Verwijzende rechter

Conseil d'État (Frankrijk)

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: Société Solgar Vitamin's France, Valorimer SARL, Christian Fenioux, L'Arbre de Vie SARL, Société Source Claire, Nord Plantes EURL, Société RCS Distribution, Société Ponroy Santé

Verwerende partijen: Minister van Economische Zaken, Financien en Werkgelegenheid, Minister van Volksgezondheid, Jeugd- en Sportzaken, Minister van Landbouw en Visserij

Prejudiciële vragen

1) Moet richtlijn 2002/46/EG van 10 juni 2002⁽¹⁾, in het bijzonder de artikelen 5, lid 4, en 11, lid 2, aldus worden uitgelegd dat het in beginsel aan de Commissie is om de maximumhoeveelheden aan vitamines en mineralen in voedingssupplementen vast te stellen, maar dat de lidstaten bevoegd blijven om ter zake wetgeving aan te nemen zolang de Commissie de vereiste communautaire handeling niet heeft vastgesteld?

2) Zo ja:

a) moeten de lidstaten, die zich bij de vaststelling van die maximumhoeveelheden dienen te houden aan de uitgangspunten van de artikelen 28 en 20 van het EG-Verdrag, tevens uitgaan van de in artikel 5 van de richtlijn gedefinieerde criteria, met inbegrip van de eis van een risicobeoordeling op basis van algemeen aanvaarde wetenschappelijke gegevens, in een branche die nog wordt gekenmerkt door betrekkelijke onzekerheid?

b) Mag een lidstaat maxima vaststellen wanneer het, zoals in het geval van fluor, onmogelijk is om de inname van vitamines en mineralen uit andere voedingsbronnen, met name drinkwater, nauwkeurig te berekenen per groep consumenten en per regio? Mag de lidstaat in dat geval bij gebleken risico's het maximum op nul stellen zonder de vrijwaringsprocedure van artikel 12 van de richtlijn van 10 juni 2002 te volgen?

c) Indien het bij de vaststelling van maximumgehalten mogelijk is om rekening te houden met de variërende mate van gevoeligheid van verschillende groepen consumenten in de zin van artikel 5, lid 1, sub a, van de richtlijn, mag een lidstaat dan in zijn beslissing betrekken dat een uitsluitend op het specifieke risicopubliek gerichte maatregel, bijvoorbeeld aangepaste etikettering, deze groep ervan zou kunnen weerhouden om een nutriënt te kiezen dat voor dit publiek in geringe doses een gunstige werking heeft? Mag deze verdiscontering van de variërende mate van gevoeligheid tot gevolg hebben dat het maximumgehalte dat geschikt is voor een kwetsbaar publiek, bijvoorbeeld kinderen, wordt toegepast op de gehele bevolking?

d) In hoeverre mogen er maxima worden vastgesteld, wanneer er geen veiligheidslimieten zijn omdat er geen gevaar voor de gezondheid is aangetoond? Meer in het algemeen, in hoeverre en onder welke voorwaarden mag de weging van de te hanteren criteria leiden tot de vaststelling van maxima die aanzienlijk lager liggen dan de voor die nutriënten toegestane veiligheidslimieten?

⁽¹⁾ Richtlijn 2002/46/EG van het Europees Parlement en de Raad van 10 juni 2002 betreffende de onderlinge aanpassing van de wetgevingen der lidstaten inzake voedingssupplementen (PB L 183, blz. 51).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door Svea hovrätt (Zweden) op 13 oktober 2008 — Otto Sjöberg/Åklagaren

(Zaak C-447/08)

(2008/C 327/28)

Procestaal: Zweeds

Verwijzende rechter

Svea hovrätt

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partij: Otto Sjöberg

Verwerende partij: Åklagaren

Prejudiciële vragen

- 1) Kan discriminatie op grond van nationaliteit in de nationale markt van spelen en weddenschappen in bepaalde omstandigheden worden aanvaard om dwingende redenen van algemeen belang?
- 2) Indien met het restrictieve beleid op een nationale markt van spelen en weddenschappen verschillende doelstellingen worden nagestreefd waarvan één de financiering van sociale activiteiten is, kan deze laatste dan worden geacht een gunstig neveneffect van het restrictieve beleid te zijn? Zo neen, kan het restrictieve beleid dan nog aanvaardbaar zijn indien het doel van financiering van sociale activiteiten niet als hoofddoel van het restrictieve beleid kan worden beschouwd?
- 3) Kan de staat als rechtvaardiging van een restrictief gokbeleid dwingende redenen van algemeen belang aanvoeren indien overheidsondernemingen spelen en weddenschappen organiseren waarvan de inkomsten toekomen aan de Staat, en een van de doelstellingen daarvan de financiering van sociale activiteiten is? Zo neen, kan het restrictieve beleid dan nog aanvaardbaar zijn indien de financiering van sociale activiteiten niet het hoofddoel is dat daarmee wordt nagestreefd?
- 4) Kan een absoluut verbod van het op de markt brengen van spelen en weddenschappen die in een andere lidstaat worden georganiseerd door een aldaar gevestigd gokbedrijf dat onder toezicht staat van de autoriteiten van die lidstaat, evenredig zijn aan het doel, gokactiviteiten te controleren en er toezicht op uit te oefenen, wanneer er niet gelijktijdig beperkingen zijn op het op de markt brengen van spelen en weddenschappen die worden georganiseerd door ondernemingen die zijn gevestigd in de lidstaat met het restrictieve beleid? Hoe moet deze vraag worden beantwoord wanneer een dergelijke regeling ertoe strekt, het gokken te beperken?